

אלטבאום, זאב

זאב (וולף), בן לאה וישעיהו, נולד ביום כ"ב בכסלו תש"ג (1.12.1942) בסמרקנד שברוסיה. שנות חייו הראשונות עברו עליו ללא האב שלחם אז בשורות הצבא האדום נגד הגרמנים. בשנת 1945 עברה המשפחה לפולין, שם למד זאב בבית הספר היסודי. כשהיה בן 12 נפטר אביו ממחלת הסרטן. בשנת 1956 עלה לישראל עם אמו ועם אחותו הקטנה. במסגרת "עליית-הנוער" נשלח לבית-הספר ב"אלוני-יצחק", סיים את חוק לימודיו

בבית-הספר התיכון ועמד בהצלחה בבחינות הבגרות. זאב היה אדם טוב לב, בעל נפש רגישה ושופעת חום ואהבה. בתקופת החופשות מהלימודים הדריך בקייטנות לילדים נפגעי שיתוק שקוימו ב"אלוני-יצחק". חניכיו הצעירים אהבוהו מאוד בזכות יחסו אליהם ויכולתו להיות מדריך וחבר בעת ובעונה אחת.

זאב גויס לצה"ל במחצית אוגוסט 1960 והוצב לחיל-ההנדסה. לאחר סיום הטירונות עבר קורס פלסים והוצב בגדוד הנדסה. הוא היה חייל ממושמע, שהקפיד לבצע את כל המוטל עליו. למרות ששירת הרחק מביתו, השתדל להרבות בביקורים בבית, כדי להיות עם אמו ולסייע בידה.

בסוף יולי 1963 שוחרר זאב מהשירות הסדיר ומאז נקרא לתקופות של שירות מילואים ואף השתתף במלחמת ששת-הימים. לאחר השחרור התפנה זאב להקדיש זמנו לאהבתו הגדולה: אמנות הקולנוע והטלביזיה. הוא עבר לירושלים ולמד בקורס צילום והסרטה מטעם משרד העבודה. לאחר סיומו החל ללמוד בחוג לתיאטרון באוניברסיטה העברית בירושלים. זאב החל לעבוד ב"אולפני הבירה" ולאחר שעשה שם שנה וחצי במקצועו, התקבל לעבודה בטלוויזיה הישראלית כעוזר הפקה. הוא הרבה לבקר בהצגות תיאטרון, בקולנוע ובקונצרטים והקדיש את זמנו הפנוי לצילום. הוא גם לימד את התורה שלמד, והדריך נערים רבים בתחום הצילום וההפקה של סרטי קולנוע וטלוויזיה. במלחמת יום-הכיפורים שירת זאב בגדוד הנדסה, שפעל ברמת-הגולן. ביום כ' בתשרי תשל"ד (16.10.1973), יצא עם יחידתו לאזור הכפר צרמניה, כדי לחלץ טנקים שנכנסו לשדה מוקשים והיו נתונים להפגזה כבדה. תוך כדי פעולת החילוץ נפגע הזחל"מ שלו וזאב נהרג יחד עם אחד מחבריו. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בקרית-שאול. השאיר אחריו אישה שנשא בשנת 1966, אם ואחות. לאחר מותו הועלה לדרגת רב-טוראי.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקד היחידה שלו: "ברגעיו האחרונים, תוך כדי פעולת החילוץ, גילה זאב אומץ וגבורה מופלאים וסייע לחלץ את כוח הטנקים, שנלכד בתוך שדה מוקשים, תחת הפגזת אויב".